

ТЪЗИ ЧИЙТО ПРИМЪРЪ ТРЪБВА ДА СЛЕДВАМЕ

БЛАГО

Най-малкиятъ измежду войниците, които презъ миналата война пазѣха желѣзопътния мостъ на Струма, недалечъ отъ нашия кантонъ, се казваше Благо. Той бѣше низкъ, слабъ, съ мургаво лице и орловъ носъ. Пъргавъ, той винаги работѣше нѣщо. Когато не бѣше на постъ, или западваше огъня, за да си опере дрехитѣ, или пъкъ идваше при насъ, опипваше играчкитѣ ни и ни залѣгваше съ нѣщо. Чернитѣ му очи винаги се смѣха.

Всички го обичахме, но ни ставаше мъчно, когато другитѣ войници го наричаха циганче. Той си бѣше българче, но го наричаха така, понеже бѣше мургавъ. Когато трѣбваше да се почисти таванската стая, въ която живѣха, караха него да сваля дѣскитѣ отъ креватитѣ, да запалят огъня, да приготви водата, да измие дѣскитѣ. Благо вършеше добре своята работа, но все пакъ отъ време на време неговитѣ другари пускаха следъ него нѣкоя шега.

Ние го обичахме, защото, когато бѣше свободенъ, идваше при насъ и ни забавляваше. Поправяше ни играчкитѣ и ни за-

лѣгваше, че като отиде въ София ще ни купи малкъ локомотивъ, който щѣлъ да върви изъ ливадитѣ, безъ релси. Ние го гледахме съ свѣтнали очи и му вървахме. Вечеръ, когато Благо стоеше на постъ край моста, преди да си легнемъ, мислѣхме за него и погледахме малката икона въ жгѣла. Нека кроткиятъ Исусъ закриля малкия войникъ въ тази нощъ, за да не му се случи нѣщо лошо.

Единъ лѣтенъ день ние играхме на хѣлма, далечъ отъ кантона. Малко преди това край насъ мина Благо, който се загуби въ близкитѣ върбишки до Струма. Отиваше да се изкъпе. По едно време гледаме: откъмъ западъ, далече нѣкъде въ равнината, се задава влакъ. Но когато се обърнахме на обратната страна, на изтокъ, видѣхме, че надъ хѣлма, дето линията прави завой, се блѣвятъ кълбета димъ. Разбрахме, че и отъ тамъ иде влакъ и се уплашихме много. Боянъ, малкото ми братче, изписка и побегна да се скрие въ високитѣ жита. Какво да сторя? Несъзнателно се обърнахъ за